

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Ion Guzun, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 27 noiembrie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 15 iunie 2021, declarate de avocata Rodica Cojocar și de inculpatul

Cozma Fiodor XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 16.07.2019 – 27.11.2019,
instanța de apel: 16.02.2019 – 15.06.2021,
instanța de recurs: 16.08.2021 – 01.10.2021.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 27 noiembrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Cozma Fiodor a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 6 luni închisoare.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, prin adăugirea părții neexecutate a pedepsei stabilite prin decizia Curții de Apel Bălți din 29.03.2017 sub formă de amendă în mărime de 2000 unități convenționale, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 6 luni închisoare, cu amendă în mărime de 2000 unități convenționale, ce constituie 40.000 lei, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la intrarea sentinței în vigoare și reținerea inculpatului.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 1680 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Cozma F., în circumstanțe nestabilite de organul de urmărire penală, ilegal a intrat în posesia substanțelor narcotice - rășină de canabis, fără scop de înstrăinare, pe care intenționat a păstrat-o ilegal asupra sa până la 30 mai 2019, aproximativ la orele 15.00 și depistată asupra lui în timpul percheziției corporale, în buzunarul drept al pantalonilor în care era îmbrăcat, și anume, în cadrul acțiunii procesuale, a fost depistat un tub confecționat din metal, cu depuneri de culoare cafenie cu miros care, conform raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/2-R-495 din 05.06.2019, în depunerile de culoare brună de pe suprafața interioară a tubului metalic ridicat la 03.05.2019 în cadrul efectuării percheziției corporale a lui Cozma F., reprezintă rășină de canabis materie uscată în cantitate de 0,075 gr., care se atribuie la categoria substanțelor narcotice.

Potrivit Hotărârii Guvernului nr. 79 din 23.01.2006 privind aprobarea Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, rășina de canabis în cantitate de 0,075 gr. materie uscată, constituie substanță narcotică în proporții mari, care face parte din categoria substanțelor narcotice, introdusă în Lista nr. 1, Tabelul I al substanțelor narcotice și psihotrope neutilizate în scopuri medicale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1088 din 05.10.2004, iar conform prevederilor art. 11 din Legea nr. 382-XIV din 06.05.1999 cu privire la circulația substanțelor narcotice, psihotrope și a precursorilor, circulația acestor substanțe narcotice este limitată și se face doar în scopuri științifice.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut fapta indicată în rechizitoriu, încadrarea juridică a acesteia și probele administrate în cadrul urmăririi penale, și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată.

Dat fiind că aceste probe demonstrează vinovăția inculpatului, acțiunile acestuia au fost încadrate în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, ca circulația ilegală a substanțelor narcotice, fără scop de înstrăinare, adică păstrarea substanțelor narcotice, săvârșită în proporții mari și fără scop de înstrăinare.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-88 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, care se pedepsește cu amendă în mărime de la 400 la 700 unități convenționale, cu muncă neremunerată în folosul comunității până la 150 ore sau închisoare de până la 1 an, că beneficiază de reducerea limitelor de pedeapsă conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că a recunoscut integral vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și s-a căit sincer de cele comise, anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni asemănătoare, cu pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, cu suspendarea executării și cu închisoare, însă nu a conștientizat pe deplin gravitatea acțiunilor sale, nu și-a făcut concluziile necesare, nu a pășit pe calea corijării și din nou

a comis o infracțiune, concluzionând ca fiind oportun și echitabil a-i stabili o pedeapsa penală sub formă de închisoare.

3. Avocata Rodica Cojocar a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsa mai blândă, nonprivativă de libertate.

Apelanta a invocat că nu este motivată stabilirea unei pedepse atât de aspre inculpatului, or, acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise și a contribuit activ la descoperirea infracțiunii.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 15 iunie 2021, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i inculpatului o pedeapsă legală, întemeiată, motivată, echitabilă și proporțională faptelor incriminate și a cărei vinovăție a fost dovedită.

Or, instanța de fond a reținut caracterul și gradul prejudiciabil al faptei - comiterea unei infracțiuni intenționate ușoare, motivul și scopul - circulația ilegală a substanțelor narcotice în scop de păstrare, precum și prezența circumstanțelor atenuante - căința sinceră și contribuirea la descoperirea infracțiunii, acceptarea procedurii simplificate de examinare a cauzei prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală, prezența circumstanțelor agravante - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, prezența antecedentelor penale, comportamentul lui în timpul comiterii infracțiunii, la urmărirea penală și la judecarea în fond a cauzei, atârnarea față de faptă, consecințe și de posibilitatea de corectare a inculpatului.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal și just a stabilit că inculpatul trebuie să execute pedeapsa închisoriei, or, acesta, fiind anterior condamnat pentru infracțiuni similare și alte infracțiuni, nu a conștientizat faptele comise și din nou le-a repetat, ce indică că nu s-a corectat și educat în spiritul respectării legilor statului.

Totodată, lipsesc temeiuri de aplicare a art. 79 Cod penal sau o pedeapsă mai blândă, după cum solicită apărarea.

5. Avocata Rodica Cojocar a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsa mai blândă.

Recurenta a invocat că nu este motivată stabilirea unei pedepse atât de aspre inculpatului, or, acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise și a contribuit activ la descoperirea infracțiunii.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 420-430 CPP*.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, în care solicită rejudecarea cauzei.

Recurentul a indicat că a fost sancționat dublu, fiindu-i aplicată o pedeapsă de 6 luni închisoare și amendă în mărime de 40.000 lei.

Recunoaște că a comis infracțiunea, însă va fi în imposibilitate să achite amenda aplicată.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurenți.

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, inclusiv ale art. 7, 61, 75, 85 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei

aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că, în cazul care inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise și a solicitat examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, dar a mai fost condamnat anterior, iar art. 85 alin. (1), (3) Cod penal prescrie clar că dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară, pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată, o soluție de pedeapsă penală mai blândă decât cea aplicată inculpatului va fi lipsită de orice suport legal, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana inculpatului și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării ultimului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul și inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile nominalizate au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor

pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarat de avocata Rodica Cojocar și de inculpatul Cozma Fiodor XXXXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 27 noiembrie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 15 iunie 2021, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 15 octombrie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Ion Guzun

Victor Boico